

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/72/2022
Identifikačné číslo spisu:	2513201940
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2513201940.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. Š., rodenej B.T.Í., narodenej XX. L. XXXX, V., X. T. XXX/.X, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Barborou Vólárovou, Piešťany, Kukučínova 11, proti žalovanej H. Š.K.M., rodenej B.T., narodenej XX. P. XXXX, V., Z.. P. M. XXX/.X, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Alenou Korpášovou, Piešťany, Rázusova 11, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam a o vzájomnej žalobe, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti nad rámec spoluvlastníckeho podielu, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 13C/19/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. októbra 2021 sp. zn. 11Co/54/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 6. apríla 2020, č. k. 13C/19/2013-536 „zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX pre k. ú. V., obec V., okres X., ako byt č. 6 nachádzajúci sa na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXX, vo vchode A, postaveného na pozemku s parc. č. XXXX, a ako podiel priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku parc. č. XXXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 341 m², vo veľkosti 63/1005-in (výrok I.); z predmetných nehnuteľností uvedených vo výroku I. rozsudku prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne byt č. 6 v celosti spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku vo veľkosti 63/1005-in (výrok II.). Určil, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel v sume 26.556,25 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.); žalovanej zároveň určil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 6.304,84 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.); rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania v časti o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vrátane širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva (výrok V.); vzájomnú žalobu o zaplatenie náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností

nad rámec spoluvlastníckeho podielu žalobkyňou zamietol (výrok VI.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe proti žalovanej v plnom rozsahu (výrok VII.).

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie po skutkovej stránke uviedol, že žalobkyňa spolu so žalovanou sú spoluvlastníkmi bytu č. 6 nachádzajúceho sa na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXX vo vchode A, postaveného na pozemku parc. č. XXXX a podielu priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastníckeho podielu k pozemkom parc. č. XXXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 341 m² vo veľkosti 63/1005-in, a to žalobkyňa v podiele 9/16-in a žalovaná v podiele 7/16-in, ako to vyplýva z LV č. XXXX pre k. ú. V. Strany sporu ako spoluvlastníčky bytu spočiatku chceli tento predať, následne žalobkyňa prejavila záujem v byte bývať, oslovila žalovanú, či súhlasí s tým, aby v byte bývala so svojim druhom A. J., avšak aby mohli v byte bývať, bolo nutné ho zrekonštruovať, s čím žalovaná súhlasila. Žalobkyňa sa presťahovala do bytu v júni roku 2012, býva v ňom doposiaľ spolu so svojim druhom a sama hradí všetky náklady spojené s užívaním bytu, pričom od žalovanej nepožadovala, aby sa podieľala na ich náhrade. Z dvoch predložených znaleckých posudkov, D.. F. a súdom ustanoveného znalca D.. J. U. zo dňa 8. januára 2019, ako aj z odborného stanoviska revízneho technika vyplynulo, že predmetný byt si vyžadoval v apríli 2012 rozsiahlu rekonštrukciu umožňujúcu bezpečné bývanie v byte, predovšetkým novú elektroinštaláciu, vodovodné inštalátorské práce, podlahy a okná. Zo znaleckého posudku vyhotoveného súdom ustanoveným znalcom prvoinštančný súd zistil, že všeobecná hodnota predmetného bytu vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a pozemku ku dňu vyhotovenia posudku je 60 700 eur a všeobecná hodnota bytu v stave pred rekonštrukciou zodpovedá sume 52 100 eur. Odhadovaná cena nevyhnutných elektroinštalčných prác predstavuje sumu 2 416,19 eura a ďalších rekonštrukčných prác 11 326,50 eura, teda nevyhnutné rekonštrukčné práce spolu boli v sume 13 742,69 eura. Z dokladov o úhradách spojených s užívaním bytu za obdobie od januára 2011 do júna 2012 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa za toto obdobie, kedy v byte nikto nebýval, zaplatila zálohové platby za náklady spojené s užívaním bytu v celkovej sume 668,37 eura.

1.2. Medzi stranami sporu bolo nesporné a znalcom skonštatované, že reálna deľba predmetných nehnuteľností nie je dobre možná. Obe strany prejavili záujem o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, obe zaujali zhodné stanovisko spôsobu vyporiadania prikázaním nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobkyni. V priebehu konania bola ustálená aj hodnota predmetnej nehnuteľnosti ku dňu vyporiadania, a to 60 700 eur v technickom stave po rekonštrukcii. Žalobkyni do výlučného vlastníctva, ktorej súd prvej inštancie prikázal predmetné nehnuteľnosti, uložil súčasne povinnosť zaplatiť žalovanej ako ustupujúcej spoluvlastníčke primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel vypočítaný ako 7/16-in zo všeobecnej hodnoty nehnuteľností ku dňu ich vyporiadania, teda 60 700 eur zodpovedajúcej sume 26 556,25 eura, pričom pri zohľadnení tejto výšky priznanej sumy umožnil žalobkyni ju zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výroky I., II. a III.). Prvoinštančný súd nemohol vyhovieť návrhu žalobkyne na zníženie výšky primeranej náhrady za spoluvlastnícky podiel žalovanej o sumu 10 000 eur, ktorú zaplatila z účtu jej druha. Uviedol, že žalobkyňa si uplatnila započítanie preddavku na plnenie náhrady za spoluvlastnícky podiel žalovanej, ktoré plnenie však ešte nie je splatné. Pokiaľ by preto vyhovel tejto požiadavke, postupoval by v rozpore s § 581 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), zároveň mal za to, že suma nebola vyplatená bez právneho dôvodu. Započítanie by prichádzalo do úvahy iba dohodou oboch strán, ku ktorej však nedošlo. Právo na zaplatenie náhrady tak vzniká spoluvlastníkovi až právoplatnosťou rozhodnutia, až proti takto existujúcemu nároku možno namietať započítanie.

1.3. Žalobkyňa si žalobou uplatnila aj širšie vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, a to náhradu za vynaložené investície na rekonštrukciu spoločných nehnuteľností (výrok IV.). Súd prvej inštancie mal preukázané, že odhadovaná cena nevyhnutných rekonštrukčných prác zodpovedala v danom čase sume 13 742,69 eura s povinnosťou žalovanej na pomernú časť rekonštrukčných prác vypočítanú z predmetnej sumy, s ktorou v konečnom dôsledku súhlasili aj obe strany sporu. V rámci širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva si žalobkyňa uplatnila aj pomernú náhradu nákladov spojených s údržbou bytu za rok 2011, keď v byte nikto nebýval. Prvoinštančný súd uložil žalovanej povinnosť

nahradiť žalobkyni odhadovanú obvyklú cenu nevyhnutných rekonštrukčných prác zodpovedajúcu veľkosti spoluvlastníckeho podielu v sume 6 012,43 eura a nákladov spojených s bežnou údržbou spoločného bytu od januára 2011 do júna 2012 zodpovedajúcu veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalovanej v sume 292,41 eura, čo je spolu 6 304,84 eura.

1.4. Žalovaná sa v spore vzájomnou žalobou domáhala voči žalobkyni zaplata náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu za obdobie od 1. apríla 2014 do 31. decembra 2018 v sume 5 736,78 eura a 119,87 eura mesačne od 1. januára 2019 do právoplatnosti rozsudku (výrok VI.). Sumu si uplatnila vo výške obvyklého nájomného podľa znaleckého posudku D.. J. U., pričom žalobný nárok odvodzovala od svojho spoluvlastníckeho práva podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzájomnú žalobu súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zamietol, majúc za to, že strany sporu sa o bezodplatnosti užívania bytu žalobkyňou dohodli minimálne konkludentne - ústne v prvej polovici roka 2012. Z okolností, ktoré predchádzali rekonštrukcii predmetného bytu a užívaniu celého bytu žalobkyňou usúdil, že žalovaná súhlasila s tým, aby žalobkyňa zrekonštruovala byt tak, aby v ňom mohla bývať, nezaújímala sa o investície v mylnom presvedčení, že žalobkyňa nebude od nej požadovať, aby sa na vynaložených investíciách podieľala. Rozhodujúci bol vznik dohody, či už v ústnej alebo konkludentnej podobe. Skutočnosť, že si žalovaná neskôr rozmyslela obsah ústnej prípadne konkludentnej dohody, rozhodla sa požadovať od žalobkyne náhradu za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu, samo osebe nemá žiadne právne účinky, keďže záväzkový vzťah nemožno meniť bez súhlasu jeho strán a žalobkyňa s takouto zmenou dohody nepochybne nesúhlasila. Žalovanej sa nepodarilo zmeniť dohodu o bezodplatnom užívaní bytu žalobkyňou bez súhlasu žalobkyne, keďže žalovaná ako menšinový spoluvlastník disponuje menšinou hlasov pri rozhodovaní o hospodárení so spoločnou vecou. Žalovanej však nič nebránilo domáhať sa zrušenia alebo zmeny tejto dohody žalobou. Čestnými prehláseniami manželov K., pána U., ako aj nájomnou zmluvou bolo preukázané, že od 15. januára 2015 do 30. novembra 2015 žalobkyňa predmetný byt neužívala ani jej priateľ. Súd prvej inštancie preto vzájomnú žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietol. Návrhom žalobkyne na náhradu pomernej časti nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie od 1. apríla 2014 doposiaľ, t. j. za rovnaké obdobie, na ktoré sa vzťahuje vzájomná žaloba, sa nezaoberal, pretože tento návrh žalobkyne mal povahu eventuálneho návrhu viažuceho sa na vyhovie vzájomnej žalobe a keďže súd vzájomnú žalobu zamietol, nepovažoval za potrebné podrobne sa návrhom žalobkyne zaoberať.

1.5. O nároku na náhradu trov konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu, nakoľko zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vrátane širšieho vyporiadania bolo v záujme oboch strán sporu; vo veci boli úspešné obe strany sporu, a preto podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“) žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. V časti konania o vzájomnej žalobe bola žalovaná plne úspešná, súdu prvej inštancie nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania, preto podľa § 255 ods. 1 CSP priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. októbra 2021 sp. zn. 11C/54/20 20 stranami sporu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. II., IV., VI. a VII. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vo výroku III. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel v sume 16 556,25 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej v časti konania o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva vrátane širšieho vyporiadania voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania o vzájomnej žalobe v celom rozsahu.

2.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po zopakovaní dokazovania dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je voči výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie dôvodné. Takisto považoval odvolanie žalovanej voči výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie za dôvodné a naopak voči výroku VI. a súvisiacemu výroku VII. za nedôvodné. Bližšie uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo

posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorým zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo vrátane širšieho vyporiadania, keďže predmet takéhoto konania nie je deliteľný. Odvolaniami bola namietaná iba výška náhrady za spoluvlastnícky podiel ustupujúcej spoluvlastníčke sume 26 556,25 eura spolu s náhradou trov konania, a taktiež zamietajúca vzájomná žaloba o náhradu za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu a napokon rozhodnutie o náhrade trov konania. Žalobkyňa v odvolaní namietala nezapočítanie, respektíve nezohľadnenie preddavku v sume 10 000 eur už zaplateného žalobkyňou žalovanej dňa 23. júla 2012. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobkyňa a žalovaná sa pred podaním žaloby dohodli na zrušení a vyporiadaní ich podielového spoluvlastníctva k bytu a tiež na tom, že byt bude prikázaný do výlučného vlastníctva žalobkyni, za ktorým účelom žalovaná dala žalobkyni súhlas s užívaním bytu, s prihlásením jej druhu k trvalému pobytu v byte a tiež s vykonaním rekonštrukčných prác. Tieto skutočnosti neboli v konaní sporné. Tiež nebolo sporné, že dňa 23. júla 2012 na žiadosť žalovanej jej bola žalobkyňou zaplatená suma 10 000 eur, ktorú obe strany považovali za preddavok ceny spoluvlastníckeho podielu žalovanej. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie právne posúdenie o nemožnosti započítania uvedenej sumy v tomto konaní (bližšie viď bod 1.2) nepovažoval za správne. Bol toho názoru, že v danom prípade je dôvodné aplikovať analogicky ustanovenie § 498 Občianskeho zákonníka o preddavku na kúpnu cenu zaplatenom pred uzavretím kúpnej zmluvy. Podľa tohto ustanovenia pokiaľ pred uzavretím zmluvy poskytne jedna strana niečo, čo má byť predmetom jej budúceho záväzku zo zmluvy je stanovená vyvrátiteľná právna domnienka, že v pochybnostiach sa plnenie poskytnuté medzi účastníkmi pred uzavretím zmluvy, z ktorej má záväzok na plnenie ešte len vzniknúť považuje za preddavok, t. j. za splátku na dohodnuté budúce plnenie. Pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nie je žiadna právna úprava ohľadne plnenia pred uzavretím dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, avšak preddavky na cenu podielu sa môžu poskytnúť a ustanovenie § 498 Občianskeho zákonníka upravuje presne takúto situáciu poskytnutia splátky na dohodnuté budúce plnenie. V danej veci bolo nesporné, že žalobkyňa poskytla žalovanej sumu 10 000 eur, ktorú sumu obe strany sporu považovali za preddavok na cenu podielu potom, ako sa po zrušení podielového spoluvlastníctva toto vyporiada prikázaním nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobkyni. Aj napriek tomu, že k vyporiadaniu nedošlo dohodou, ale súdnym rozhodnutím presne tak, ako to mali v úmysle strany sporu, odvolací súd považoval za dôvodné zaplatený preddavok v sume 10 000 eur pri určení výšky náhrady za spoluvlastnícky podiel ustupujúcej spoluvlastníčky zohľadniť, a preto postupom podľa § 388 CSP po zopakovaní dokazovania napadnutý výrok súdu prvej inštancie zmenil a určil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel v sume 16 556,25 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

2.2. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovanej týkajúcu sa náhrady trov konania v časti o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vrátane širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva odvolací súd túto považoval za dôvodnú majúc za to, že „...ak je medzi podielovými spoluvlastníkmi zhoda na zrušení spoluvlastníctva a jeho vyporiadaní prikázaním jednému z nich (v danom prípade žalobkyni) a nezhoda je iba na výške primeranej náhrady je pre posúdenie procesného úspechu rozhodný výsledok sporu v časti týkajúcej sa primeranej náhrady v porovnaní s procesnými stanoviskami strán...“. V preskúmvanej veci bola žaloba podaná z dôvodu, že strany sporu sa nedokázali dohodnúť iba na cene za spoluvlastnícky podiel, keď žalobkyňa nesúhlasila so žalovanou navrhovanou výškou 18 000/17 000 eur. V konaní bola výška vyrovnávacieho podielu určená vyššou sumou 20 251,41 eura (čo je suma 26 556,25 eura krátená o sumu 6 304,84 eura, ktorá predstavuje investície žalobkyne do spoločnej veci, o ktorej nebolo potrebné rozhodovať samostatným výrokom, suma predstavujúca investície mohla byť zohľadnená vo výške vyrovnacieho podielu). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd mal za to, že v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva bola úspešná žalovaná. Vzhľadom k uvedenému preto výrok o nároku na náhradu trov konania zmenil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštaláčného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.3. V odvolaní žalovaná tiež namietla zamietnutie vzájomnej žaloby a súvisiaci výrok o náhrade trov konania o vzájomnej žalobe. V uvedenom smere, ale odvolací súd považoval jej odvolanie za nedôvodné, v celom rozsahu poukázal na dôvody písomne vyhotoveného rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Dodal len, že sa stotožnil v plnom rozsahu so záverom, že strany sporu teda

spoluvlastníčky nehnuteľnosti sa dohodli na tom, že ju bude užívať len žalobkyňa a to bezodplatne. Žalovaná nemala záujem nehnuteľnosť užívať, túto umožnila užívať žalobkyňu, pričom zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by sa boli dohodli na výške odplaty za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z korešpondencie žalovanej, v ktorých tvrdí, že zmení názor a náhradu bude požadovať, ak nebudú splnené podmienky pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Z toho takisto vyplýva, že dohoda medzi nimi bola o bezodplatnom užívaní. Následne ak žalovaná po tom ako sa nedohodli na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva zmenila názor, bolo možné túto dohodu o bezodplatnosti zmeniť následnou dohodou k čomu však nedošlo. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v časti o vzájomnej žalobe odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyňu priznal ich náhradu v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie prípustnosť, ktorého odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP. Mala za to, že súd (odvolací) jej nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V bližších podrobnostiach vytýkala odvolaciemu súdu, že jeho rozsudok nie je riadne odôvodnený, označila ho za nepredvídateľný, formalistický a svojvoľný. Žalovaná zo strany odvolacieho súdu nedostala odpovede na ňu vznesené odvolacie námietky. Namietala záver súdov nižších inštancií o existencii konkludentnej dohody medzi sporovými stranami ohľadne bezodplatného užívania spoločnej veci a z neho vyplývajúci (nesprávny) právny záver o bezdôvodnosti uplatneného nároku titulom náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu žalobkyňou. Výtka aj vady dokazovania osobitne nevykonanie výsluchu žalovanou navrhovaného svedka. Za ďalšie vyslovila presvedčenie, že v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, uplatnila teda aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, v danej súvislosti uviedla rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7MCdo/12/2011, 5Cdo/266/2007, 3Cdo/46/1997, 2Cdo/141/1999, 4Cdo/277/2009 a 4Cdo/183/2011 tiež 6Cdo/184/2010 a citovala z nich právnu vetu (str. 7 dovolania). Z uvedených dôvodov žalovaná dovolací súd žiadala aby, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 9 769,82 eura ako náhradu za užívanie spoločnej nehnuteľnosti nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu. Súčasne si uplatnila trovy konania o vzájomnej žalobe vrátane trov dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k dovolaniu dovolací súd žiadala aby podané dovolanie ako neprípustné odmietol, pretože nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Za takého z hľadiska ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať vytýkané nesprávne právne posúdenie resp. nesúhlas zo skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania. Rovnako tak nie je z podaného dovolania zrejma žiadna rozdielnosť súdnych rozhodnutí pri riešení konkrétnej právnej otázky, keď všetky citované rozhodnutia dovolacieho súdu sú v právnom posúdení veci navzájom konzistentné a neodchyľuje sa od nich ani napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

10.1. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený, označila ho za nepredvídateľný a svojvoľný, tiež označila za nesprávne skutkové závery súdov nižších inštancií o existencii konkludentnej dohody medzi sporovými stranami ohľadne bezodplatného užívania spoločnej veci a z toho plynúci právny záver.

11. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za

účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018).

16. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Zo súdnej praxe č. 56/2008).

17. V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

18. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

19. Dovolací súd akcentuje, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne

závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

20. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (viď § 387 ods. 1 až 3 CSP). V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

21. Dovolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2018 sp. zn. III. ÚS 314/2018, podľa ktorého odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP.

22. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, avšak nestotožnil sa s právnym posúdením prvoinstančného súdu pokiaľ išlo o (ne)možnosť započítania preddavku na kúpnu cenu zaplatenú pred uzavretím kúpnej zmluvy poskytnutie, ktorého nebolo medzi stranami sporné. Bol toho názoru, že v danom prípade „...je dôvodné aplikovať analogicky ustanovenie § 498 Občianskeho zákonníka o preddavku na kúpnu cenu zaplatenú pred uzavretím kúpnej zmluvy. Pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nie je žiadna právna úprava ohľadne plnenia pred uzavretím dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, avšak preddavky na cenu podielu sa môžu poskytnúť a ustanovenie § 498 Občianskeho zákonníka upravuje presne takúto situáciu poskytnutia splátky na dohodnuté budúce plnenie.... V danej veci bolo nesporné, že žalobkyňa poskytla žalovanej sumu 10 000 eur, ktorú sumu obe strany sporu považovali za preddavok na cenu podielu potom, ako sa po zrušení podielového spoluvlastníctva toto vyporiada prikázaním nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobkyni. Aj napriek tomu, že k vyporiadaniu nedošlo dohodou, ale súdnym rozhodnutím presne tak, ako to mali v úmysle strany sporu, odvolací súd považoval za dôvodné zaplatený preddavok v sume 10 000 eur pri určení výšky náhrady za spoluvlastnícky podiel ustupujúcej spoluvlastníčky zohľadniť, a preto postupom podľa § 388 CSP po zopakovaní dokazovania napadnutý výrok súdu prvej inštancie zmenil a určil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel v sume 16 556,25 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku...“. Dovolací súd takéto odôvodnenie považuje za dostatočne zrozumiteľné a objasňujúce akými právnymi úvahami sa odvolací súd riadil pri zmene jedného z napadnutých výrokov. Pokiaľ ide o zamietnutie vzájomnej žaloby a súvisiaci výrok o náhrade trov konania o vzájomnej žalobe, tak v uvedenom smere sa odvolací súd v celom rozsahu poukázal na dôvody písomne vyhotoveného rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Prvoinstančný súd v bodoch 86. až 89. odôvodnenia svojho rozsudku ozrejmil na základe akých úvah a dôkazov dospel k záveru, že strany sa dohodli na bezodplatnom užívaní bytu žalobkyňou. Uvedený postup je v súlade s § 387 ods. 2 CSP, ktoré ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Pod vecnou správnosťou je potrebné rozumieť správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu a interpretáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v

súlade s ustanoveniami procesného práva. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali. Odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

23. Podľa judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). V danom prípade ide o správnosť skutkového zistenia o existencii konkludentnej dohody medzi sporovými stranami ohľadne bezodplatného užívania spoločnej veci. Nevykonanie ďalšie navrhovaného dokazovania vrátane žalovanej navrhovaného svedka súd prvej inštancie v bode 38. svojho rozsudku náležitým spôsobom odôvodnil tým, že to „nepovažoval za potrebné pre zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie vo veci samej“. Odvolací súd sa s takým postupom stotožnil.

24. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 01. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

25. Dovolateľka preto neopodstatnene namietala, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP

26. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku podľa § 421 ods. 1 CSP. Pokiaľ dovolateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, musí to v dovolaní tvrdiť a v spojitosti s tým vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil otázku dovolacím súdom riešenú rozdielne. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

28. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozdielnú ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktoré

judikáty, stanoviská alebo rozhodnutia mal na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky a vec posudzovali rozdielne. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému § 421 ods. 1 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

29. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu sporu významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V danom prípade dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom podrobila kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, vysvetľovala, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, poukázala na nesprávnosť skutkových zistení a následný nesúhlas s právnym posúdením, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku riešenú odvolacím súdom považovala za podstatnú a rozhodovanú rozdielne z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. Polemizovala s vyhodnotením skutkových zistení o preukázaní existencie konkludentnej dohody medzi sporovými stranami ohľadne bezodplatného užívania spoločnej veci a z toho plynúcim právnym záverom, s ktorým nesúhlasila. Dovolateľka formulovanými argumentami vyjadrila svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Konkrétnu právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne dovolateľka ale neuviedla.

30. Záverom dovolací súd uvádza, že otázka či v konkrétnom prípade bola dohoda ohľadne bezodplatného užívania spoločnej veci medzi sporovými stranami preukázaná alebo nepreukázaná, nie je otázkou interpretácie práva, ale otázkou dostatku či naopak nedostatku skutkových zistení pre jeden alebo druhý možný záver, a teda primárne vecou dokazovania (vyhodnotenia skutkových zistení potrebných pre formulovanie následného právneho záveru, či došlo k predmetnej dohode). V takomto prípade sa potom dovolaciemu súdu javí, že ide skôr o otázku skutkovú, keďže mimo akúkoľvek pochybnosť ide len o proces hodnotenia dôkazov. Zároveň platí, že vyhodnotenie existencie či neexistencie dohody o užívaní spoločnej veci v konkrétnom prípade závisí od posúdenia jedinečných skutkových okolností posudzovanej veci, čo činí uvedenú otázku nespôsobilou na zovšeobecnenie, ktoré sleduje jeden z účelov § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľka právny záver odvolacieho súdu relevantným spôsobom nespochybnila a len nesúhlas s názorom vysloveným odvolacím súdom, nedáva podklad pre záver o prípustnosti a dôvodnosti uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy. Dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018).

31. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP v tej časti, kde uplatňovala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP resp. podľa § 447 písm. f) CSP pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.